

Hồi 495

Bạch nhật báo tin

4

ến Phi đứng ở mũi thuyền, nhớ đến Kỷ Thiên Thiên.

Từ khi chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên bị bắt ép về Bắc, chàng chưa có lúc nào nghỉ ngơi, không ngừng vào Nam ra Bắc, luôn vì chuyện đoàn tụ mà phấn đấu không lời.

Trời đất mệnh mông, bất luận là thế gian này hay là Động thiên phúc địa bí ẩn khó lường, vô luận là ở thế giới nào, không có bất kỳ sự vật gì đối với chàng quan trọng hơn Kỷ Thiên Thiên. Chỉ có Kỷ Thiên Thiên mới có loại ma lực đó, có thể triệu hồi Dương thần của chàng quay trở lại.

Ngay khi chàng rời bỏ thân thể huyết nhục này, chàng cảm nhận được sự giải phóng và không chịu hạn chế, có cảm giác pháp lực vô biên, thần thông quảng đại kinh người, thậm chí còn sinh ra cảm thụ mãnh liệt không muốn quay lại thể xác xấu xa đó, loại trải nghiệm này thật là không thể dùng từ miêu tả được. Không biết làm sao bất kỳ thứ gì chàng đều có thể vứt bỏ, duy nhất không bỏ được Kỷ Thiên Thiên, cho dù hy sinh cũng vĩnh viễn không hối hận.

Sau khi quay lại nhân gian, chàng lần nữa chịu sự trói buộc của thân thể. Chàng so với trước đây càng biết rõ bản thân không phải không bị giết chết, nếu huyết thể bị hủy, chàng sẽ không thể nào “trở lại” được.

Hiện tại phiên muộn nhất của chàng, lại không phải làm thế nào cứu thoát chủ tỳ Thiên Thiên khỏi bàn tay Mộ Dung Thùy, mà là làm sao giải quyết đại địch đã được chú định sẵn của chàng là Tôn Ân.

Trong võ đạo, chàng vì trải qua lần chết đi sống lại này, tạo nên đột phá không thể tưởng tượng, có niềm tin tuyệt đối nhất quyết thắng phụ với Tôn Ân, thế nhưng làm sao có thể phá được “Hoàng Thiên Vô Cực” của Tôn Ân, chàng lại không chút nắm chắc.

Hiện tại Thiên Thiên phải chăng đã lên giường đi ngủ? Bọn họ đã nhiều ngày không trao đổi tâm sự trong lòng, chàng thật hy vọng có thể mang tâm sự thổ lộ hết với nàng, để tâm linh song phương kết hợp thành một.

Chàng vì đối với tình ái của Kỷ Thiên Thiên mà quyến luyến không bỏ nhân gian, hiện tại Kỷ Thiên Thiên đã thành lý do duy nhất để chàng lưu lại, chàng sẽ tận tình thể nghiệm tình ái nồng cháy với Kỷ Thiên Thiên, cùng nàng bùng cháy ánh sáng của sinh mệnh.

Trong lòng Yến Phi đồng thời hiện lên gương mặt xinh đẹp của Vạn Sĩ Minh Dao và An Ngọc Tình.

Sinh mệnh được thế này còn có đòi hỏi gì nữa.

Thanh âm Trác Cuồng Sinh vang lên cạnh chàng: "Tiểu Phi lại có tâm sự gì sao?".

Yến Phi trở về thực tại, nhìn thẳng vào ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ và thắc mắc của Trác Cuồng Sinh, cười khẽ đáp: "Lão không có tâm sự sao? Ai có thể ngoại lệ chứ?".

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Tính khí của ngươi thật tốt! Ta vốn cho rằng làm thế quái rầy ngươi, ngươi có thể sẽ không cao hứng, không nghĩ tới ngươi có thể cười tươi trả lời, ta tựa hồ chưa từng thấy qua ngươi bức tức bao giờ".

Yến Phi đổi chủ đề: "Tính huống của Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhận thế nào rồi?".

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Sau khi đóng cửa phòng, bọn họ chưa bước ra khỏi phòng nửa bước, xem ra tình hình lạc quan, chỉ ít Cao tiểu tử không bị đập ra khỏi phòng. Theo ta thấy thiên lôi có đánh cũng không tách được bọn họ, nhân duyên của Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhận căn bản đã được trời cao định sẵn. Ôi!..".

Yến Phi nhú mày hỏi: "Đang nói vui vẻ, vì sao đột nhiên lại thở dài chứ?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Ngươi chắc biết ta vì sao thở dài. Ta sợ mộng đẹp không lâu, nếu lão Nhiếp có sơ suất gì, e rằng Tiểu Bạch Nhận tiếp thụ không nổi".

Lão lại tiếp: "Ngươi nhận định thế nào? ta thật hy vọng ngươi có thể nói mấy lời tốt đẹp an ủi ta".

Yến Phi thở dài theo lão, nhất thời không biết nói gì.

oOo

Ngay khi Nhiếp Thiên Hoàn còn cách nóc khoang chỉ hơn ba thước, song hoàn đã nằm trên tay, bằng vào võ công của lão, chỉ cần có thể phá nóc mà ra, khẳng định có thể an nhiên thoát thân. Chỉ đáng tiếc lão lại biết rõ bản thân đã phạm một sai lầm trí mệnh, đó là

coi thường Tiêu Tung, người này võ công cao hơn lão, cho dù so cùng Tôn Ân, cũng là ngang tài ngang sức.

Mã Quân kêu thảm một tiếng, lão đảo thối lùi, tuy tránh được chỗ yếu hại nơi ngực, chủ thủ của Nhiếp Thiên Hoàn vẫn như chớp xẹt cắm vào vai trái hấn, ngập đến tận cán. Với kinh khí của Nhiếp Thiên Hoàn, khẳng định tả thủ của hấn vĩnh viễn bị phế.

Đặc biệt Chu Thiệu hiển thị thân pháp võ công càng cao minh so với lúc bình thường, đã tránh được chủ thủ trong sát na, nhưng không cùng người khác liên thủ tiến đánh Nhiếp Thiên Hoàn, ngược lại phá cửa sổ thoát ra ngoài khoang thuyền.

“Choang!”

Hoàn Huyền ung dung đánh văng chủ thủ bắn vào mặt y. Đoạn Ngọc Hàn trong tay nhanh như chớp giật, từ dưới vọt lên, đâm thẳng vào hạ bần Nhiếp Thiên Hoàn, Tiêu Phụng Tiên chếch qua trái né phi đao, sau đó từ cửa khoang lui ra ngoài khoang, chiến sĩ Lương Hồ bang giữ cửa lập tức té đông ngã tây, không thể vào khoang cứu viện.

Nhiếp Thiên Hoàn thảm than, chỉ nhìn địch nhân tiến thoái thích hợp, liền biết địch nhân có kế hoạch chu đáo, vạch ra toàn bộ hành động ám sát mình, từ lúc bắt đầu bản thân đã rơi vào hạ phong tuyệt đối, hơn nữa còn bị hãm vào con đường chết.

Sự lảng lệ và phản ứng thần tốc từ Đoạn Ngọc Hàn của Hoàn Huyền, cố nhiên là ngoài ý liệu của lão, nhưng có thể uy hiếp đến lão nhất chính là hai luồng quyền kinh do Tiêu Tung đánh tới.

Lão chưa từng nghĩ qua thế gian có quyền phong kỳ dị lợi hại như thế. Hai cổ quyền kinh này một chính một phản, quyền kinh phải đánh thẳng có uy lực tồi tâm liệt phế, quyền kinh trái lại là một cổ lực đạo kéo đẩy, phối hợp tạo thành công phu đáng sợ như muốn vụn nát thân thể y.

Nhiếp Thiên Hoàn cảm thấy không gian bên trên mình hoàn toàn bị quyền kinh của Tiêu Tung thao túng, cho dù có thể chạm vào nóc khoang, cũng không thể phá nóc mà đi, cảm giác đó khiến lão hồn phi phách tán, cũng không thể không hoảng hốt vội biến chiêu ứng phó. Trong quãng đời lão trải qua, lão chưa từng gặp phải tình huống hoảng loạn như thế này.

Nhiếp Thiên Hoàn hét lớn một tiếng, mãnh liệt vận chuyển chân khí trong cơ thể, lẳng không lật người, song hoàn lớn nhỏ rời tay bay đi, phân ra tập kích vào Tiêu Tung và Hoàn Huyền, đồng thời chân duỗi ra đá lên, chỉ cần mũi chân điểm trúng nóc khoang, lập tức có

thể mượn lực đối hướng, vọt xéo người xuống, tránh qua sự liên thủ hợp kích của hai cao thủ, phá cửa sổ mà ra, tiếp đó nhảy xuống nước trốn chạy.

Chỉ cần có thể rơi vào trong nước, cho dù cao thủ đối phương như mây, thiên quân vạn mã, lão cũng có thể thoát vây chạy đi.

Tiêu Tung cười vang nói: "Nhiếp bang chủ quả nhiên lợi hại, Tiêu Tung lĩnh giáo đây! Xem này!". Trong lúc nói, tay phải hóa quyền thành chưởng, hung độc vồ vào thiên hoàn đang xoay chuyển trực diện tiến tới, thiên hoàn rút cuộc theo tay y rút xuống, không còn tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Phải biết Thiên Địa Song Hoàn chính là bản lĩnh đặc biệt tạo nên danh tiếng cho Nhiếp Thiên Hoàn, dụng kinh xảo diệu, tuy rời tay bay đi, vẫn bị Nhiếp Thiên Hoàn dùng chân khí điều khiển, vì thế có thể thu phát theo ý.

Một chưởng của Tiêu Tung vồ trúng thiên hoàn, chẳng khác nào đã phá vỡ công pháp của Nhiếp Thiên Hoàn, Nhiếp Thiên Hoàn lập tức toàn thân kịch chấn, mất tai miệng đồng thời rướm máu.

Địa hoàn đánh vào bên dưới Hoàn Huyền liền chịu ảnh hưởng, uy lực giảm sút, Hoàn Huyền hiển thị phong độ của kẻ đứng đầu "Cửu phẩm cao thủ", Đoạn Ngọc Hàn đang đâm tới chuyển thành tạt ngang, chém mạnh vào địa hoàn, khiến địa hoàn bay ngược trở lại.

Nhiếp Thiên Hoàn biết lúc này là thời điểm sinh tử, song cước trước sau điểm trúng nóc khoang, không nôn nóng thoát vây nữa, mượn phản lực lao thẳng đến Tiêu Tung, tránh khỏi Đoạn Ngọc Hàn của Hoàn Huyền công đến.

Tiêu Tung hừ lạnh nói: "Đây là người muốn chết!".

Nói rồi nhanh chóng rùn người, hai tay hợp lại, một luồng kinh khí vô cùng cường đại hình thành giữa hai tay, hóa thành khí kinh xoáy chuyển kinh người, đánh đến Nhiếp Thiên Hoàn đang lạng không lao tới.

Hoàn Huyền cười lớn: "Đường xuống hoàng tuyền, có ái đồ bầu bạn, bang chủ chắc không thấy tịch mịch, thứ cho Hoàn mỗ không tiến được!". Nói rồi cũng rùn người xuống, Đoạn Ngọc Hàn tự thể chờ đợi.

Lúc này ngoài khoang tiếng chém giết đã ngớt, hiển nhiên là người phía Hoàn Huyền đã thành công lên thuyền, triển khai tàn sát thân vệ của Nhiếp Thiên Hoàn.

Nhiếp Thiên Hoàn sao nghĩ được Tiêu Tung còn có chiêu này, nếu như đối thủ chỉ có mình y, Nhiếp Thiên Hoàn dám khẳng định có hy vọng đào sinh, vấn đề là vượt qua cửa ải Tiêu Tung, còn có Đoạn Ngọc Hàn đáng sợ của Hoàn Huyền sẵn sàng chờ đợi.

Nhiếp Thiên Hoàn lần đầu tiên sinh lòng cùng chết với địch, hét lớn một tiếng, song chưởng toàn lực đánh xuống, nghênh tiếp khí kinh kinh người của Tiêu Tung.

“Bùng!”.

Hai cổ chân kinh cường mãnh chính diện giao phong, cuồng phong xoáy cuộn khiến bàn ghế trong khoang giống như đồ chơi bằng giấy vỡ nát văng tán loạn, cửa sổ vỡ tung.

Tiêu Tung kêu một tiếng khó chịu, loạn choạng lùi về sau, há miệng phun ra một ngụm máu.

Tình hình của Nhiếp Thiên Hoàn càng xấu, tựa như điều đứt dây mang theo mưa máu văng về hướng ngược lại, mắt thấy sắp phá vỡ cửa sổ rơi vào trong nước thì Hoàn Huyền nhảy vọt tới, Đoạn Ngọc Hàn lóe sáng, quét qua cổ Nhiếp Thiên Hoàn, sau đó hạ xuống đất, kiểm tra vào vỏ.

“Tôm!”.

Thân xác không đầu của Nhiếp Thiên Hoàn thể văng chưa hết, đụng vỡ cửa sổ rơi xuống sông.

Đầu lâu của Nhiếp Thiên Hoàn từ không trung rớt xuống, lúc chạm mặt đất còn lăn thêm mấy thước.

Hoàn Huyền nhìn chằm chằm đầu lâu của Nhiếp Thiên Hoàn, cười vang nói: “Lần này là đầu lâu Nhiếp bang chủ, lần tới sẽ đến lượt Tư Mã Đạo Tử”.

Tiếng cười vang dội không gian trong khoang, vọng ra khắp Đại Giang.

oOo

Doãn Thanh Nhã ngồi ngây ngốc, dù cho Cao Ngạn thao thao bất tuyệt, nàng vẫn giống như không nghe được nửa câu.

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: “Nhã nhi đang nghĩ gì thế?”.

Huyết sắc trên mặt Doãn Thanh Nhã dần tái đi, run giọng nói: “Cao Ngạn! Cao Ngạn à! Ta đột nhiên có cảm giác vô cùng lo sợ, liệu có phải là điềm báo đại hung không?”.

Cao Ngạn nhảy lên, đi đến trước mặt nàng ngồi xổm chống một gối xuống đất, nắm chặt lấy đôi tay mềm mại của nàng, an ủi: “Nhã nhi không nên lo lắng, chỉ mất thời gian ba, bốn ngày nữa chúng ta đã có thể vào Đại Giang, chỉ cần tìm được sư phụ nàng là được. Thật

sự không cần lo lắng, sư phụ nàng là người lợi hại, sao có thể không chống đỡ được trong thời gian mấy ngày? Đợi ta đi gọi Yến Phi đến, để thiên hạ đệ nhất danh kiếm Yến Phi đích thân đáp ứng nàng đi giết Hoàn Huyền”.

Doãn Thanh Nhã giống như con chim nhỏ đang kinh sợ chụp lấy hai tay của hắn, ngữ khí hoảng hốt: “Không được rời khỏi ta!”.

Cao Ngạn vừa xót vừa thương, nói: “Ta vĩnh viễn cũng không rời khỏi nàng”.

Doãn Thanh Nhã ngơ ngẩn nhìn Cao Ngạn, ánh mắt mông lung, có thể thấy đầu óc nàng đang ở nơi khác, nói như đang nằm mê: “Bắt đầu từ tối qua, ta đã có cảm giác vô cùng lo sợ, thỉnh thoảng nghĩ đến Hắc đại ca, lại thấp thỏm lo cho sư phụ. Cao Ngạn à! Người ta lo lắng lắm!”.

Cao Ngạn vội an ủi: “Đây là do nàng quá quan tâm nên nghĩ vơ vẩn, Nhiếp bang chủ là lão giang hồ, có gì mà chưa gặp qua, ông ta tuyệt không thể có chuyện được”.

Hai mắt Doãn Thanh Nhã loang loáng nước, thê thiết nói: “Người không thể hiểu được. Trước khi ta rời Động Đình, sư phụ gọi ta đến nói chuyện, bảo ta đến Biên Hoang Tập. Khi đó ngữ điệu và thần tình của người, ta chưa bao giờ thấy qua, khiến ta có cảm giác bất tường. Nếu không phải tình hình vô cùng hung hiểm, ngay cả sư phụ cũng không nắm chắc, sư phụ sẽ không mượn cớ cử ta đi. Ôi! ta thật không nên rời người, nhưng lại sợ liên lụy người, khiến người vì ta không dám phóng tay mà làm”.

Cao Ngạn đưa tay áo thấm hai dòng nước mắt khổ tâm long lanh từ khóe mắt nàng chảy xuống, lòng giống như bị xoắn vặn đau buốt, bản thân cũng chực rơi nước mắt, nói: “Vói võ công của sư phụ nàng, ở phương Nam ngoại trừ Tôn Ân, còn ai làm gì được ông ấy? Cho dù Tôn Ân muốn giết ông ấy, trên Đại Giang mệnh mông e cũng không thể làm nổi. Nhã nhi đừng khóc nữa!”.

Đột nhiên Doãn Thanh Nhã cả người cứng lại, hai mắt mở lớn, toàn thân rung động.

Cao Ngạn không rõ nguyên nhân, chỉ biết kinh hãi nhìn nàng, chân tay hoảng loạn.

Tiếp đến Doãn Thanh Nhã “Oa” một tiếng rồi khóc nức nở, toàn thân run rẩy.

Cao Ngạn sợ đến hồn phi phách tán, vội ôm chặt nàng, vỗ về: “Không được khóc! Không được khóc! Đã xảy ra chuyện gì chứ?”.

Doãn Thanh Nhã đổ sụm xuống, vùi lấy cổ hắn khóc như điên dại không thôi, hoàn toàn mất đi sức chịu đựng.

Cao Ngạn thấy nàng khóc xót xa như chảy máu trong lòng, cửa phòng đột ngột bật mở, Yến Phi đi đầu xông vào, theo sau là Trác Cuồng Sinh, Lưu Mục Chi, Điều Mạnh và Trình Thương Cổ.

Yến Phi đưa tay ra hiệu bốn người đằng sau dừng ở gần cửa, bản thân đi đến ngồi xuống cái ghế Cao Ngạn ngồi khi nãy, không gây ra âm thanh nào.

Bỗng nhiên Doãn Thanh Nhã ngừng khóc, nhưng bờ vai thon không ngừng run rẩy, hiển thị nàng vẫn còn rấm rứt.

Cao Ngạn mù mờ nhìn qua Yến Phi, Yến Phi nháy mắt với hắn, ý bảo hắn an ủi Doãn Thanh Nhã nhưng vẫn không lên tiếng.

Cao Ngạn xoa nhẹ tấm lưng thon của Doãn Thanh Nhã, tha thiết nói: “Nhã nhi không nên khóc nữa! Nàng sẽ được gặp sư phụ nhanh thôi”.

Doãn Thanh Nhã nức nở: “Sư phụ bị người hại chết rồi!”.

Bọn Trác Cuồng Sinh đứng gần cửa nghe được đưa mắt nhìn nhau, bọn họ vốn cùng Yến Phi đang nói chuyện phiếm ngoài khoang thuyền, đột nhiên Yến Phi thốt lên “Nhiếp Thiên Hoàn chết rồi”, lập tức dẫn bọn họ đến nơi này. Sau khi tiến vào phòng, bốn người vẫn cảm thấy mù mịt, đến lúc này Doãn Thanh Nhã đột nhiên thốt ra câu này, khiến bốn người bất giác trong lòng phát lạnh.

Cao Ngạn cũng ngạc nhiên nói: “Nhã nhi không nên nói bừa, sư phụ nàng chắc chắn vẫn đang sống rất tốt”.

Doãn Thanh Nhã rời khỏi lòng Cao Ngạn, ngồi thẳng dậy, tuy hai mắt khóc đến vừa đỏ vừa sưng, nhưng thần tình lại hiện rõ vẻ kiên quyết và lãnh tĩnh, lắc đầu nói: “Người không thể hiểu được đâu. Vừa rồi ta thấy được sư phụ, người đáng vẻ tươi cười đến gặp ta nhưng không lên tiếng, chuyện này tuyệt không phải là ảo giác. Ta thấy được người rất rõ ràng, ta biết người chết rồi, vì thế đến gặp ta lần cuối cùng”.

Bọn Trác Cuồng Sinh đều nói không ra lời, người chết có thể báo mộng cho người thân, là chuyện người già hay kể, nhưng dưới ánh mặt trời rực rỡ thế này, lại báo tin cho người thân còn đang tỉnh táo, thì chưa từng nghe nói.

Chỉ có Yến Phi thần sắc bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Thanh Nhã hãy nén bi thương”.

Chàng nói như thế, chúng nhân đều biết chàng cũng phát sinh cảm ứng, vì thế Nhiếp Thiên Hoàn đúng là lành ít dữ nhiều.

Đôi tay mềm mại của Doãn Thanh Nhã vẫn nằm trong tay Cao Ngạn, còn dụng lực nắm chặt lấy tay Cao Ngạn, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, bình tĩnh nói: “Từ nhỏ sư phụ

đã dạy dỗ ta, thân làm đồ nhi duy nhất của Nhứt Thiên Hoàn, tuyệt không thể làm xấu uy danh của người. Sư phụ chưa từng mắng ta, ta cũng chưa từng chọc giận người. Sư phụ hiểu ta, ta cũng hiểu người. Người đã chết rồi! Hác đại ca cũng chết rồi! bọn họ đều bỏ ta, chỉ còn lại ta bơ vơ một mình”.

Cao Ngạn đau thương thốt: “Còn có ta mà!”.

Doãn Thanh Nhã dường như ý thức được sự tồn tại của Cao Ngạn, ánh mắt dừng lại trên mặt hắn, trong mắt hồi phục chút thần thái, gọi nhỏ: “Cao Ngạn!”.

Cao Ngạn nhiệt lệ tuôn ra, run giọng kêu: “Nhã nhi!”.

Doãn Thanh Nhã so với Cao Ngạn, thần sắc lãnh tĩnh đến không bình thường, nhẹ nhàng nói: “Ta phải về Lưỡng Hồ”.

Cao Ngạn thất thanh: “Về Lưỡng Hồ?”.

Doãn Thanh Nhã gạt đầu, thần tình kiên quyết nói: “Ta phải về Lưỡng Hồ, chỉ có ta mới có thể bảo cứu cho sư phụ”.

Yến Phi không nói gì, Trác Cuồng Sinh thì hết sức kinh ngạc, nói: “Nếu sư phụ và Hác đại ca của Thanh Nhã thật đã ngộ hại, huynh đệ của quý bang cũng khó mà may mắn thoát được, Thanh Nhã nếu như quay về Lưỡng Hồ, chỉ có thể mang lại tiện nghi cho Hoàn Huyền, còn không xứng với sự khổ tâm của lệnh sư”.

Doãn Thanh Nhã giống như lần đầu phát giác sự tồn tại của Trác Cuồng Sinh, nhìn lão nói: “Các người không thể hiểu được. Ta rõ nhất thủ đoạn của sư phụ, Hoàn Huyền không thể trên Đại Giang giết người được, không có người nào có thể trên Đại Giang đánh bại người. Chỉ có thông qua bày bố âm mưu, mới có cơ hội ám sát người, hơn nữa nhất định có nội gian thâm báo tin cho địch nhân, sắp xếp tình thế chết người, mới có khả năng làm được”.

Chúng nhân đều cảm thấy giống như lần đầu biết Tiểu Bạch Nhạn, nhìn nàng với ánh mắt khác, đã không tưởng được nàng có thể bình tĩnh nhanh như thế, càng không tưởng nàng có phân tích và suy nghĩ tinh vi như vậy.

Lưu Mục Chi hỏi: “Nhưng Doãn cô nương quay về Lưỡng Hồ như thế, có thể mang lại tác dụng gì chứ?”.

Trình Thương Cổ cũng tận tình khuyên bảo: “Chi bằng sau khi nắm rõ tình hình, chúng ta lập tức quay lại Biên Hoang Tập, tiếp đó bình tĩnh vạch kế hoạch, xem xem làm sao giúp cô nương báo mối thù sâu này”.

Doãn Thanh Nhã lắc đầu nói: “Lần này sư phụ rời khỏi Lưỡng Hồ, đã có sắp xếp sau này, để lại Lưỡng Hồ nửa số chiến thuyền và huynh đệ, chúng ta cần phải đoạt lấy trước khi

địch nhân đến mà quay về Lưỡng Hồ, bằng không huynh đệ Lưỡng Hồ bang lưu lại Lưỡng Hồ sẽ chết rất thảm”.

Điền Mãnh nhíu mày hỏi: “Còn đến kịp không?”.

Doãn Thanh Nhã nói: “Hoàn Huyền nếu muốn đối phó những huynh đệ Lưỡng Hồ bang ở lại của ta, tuyệt không cho phép nửa chiếc thuyền chạy thoát về Lưỡng Hồ, như thế không có thời gian mười ngày nửa tháng, thì không thể tận diệt huynh đệ của ta trên Đại Giang. Hà huống Hoàn Huyền còn chưa công hãm Giang Đô, chỉ cần chúng ta xuất kỳ bất ý, nhất định có thể đột phá phong tỏa của Hoàn Huyền”.

Tiếp đến nàng đưa mắt nhìn sang Yến Phi, hỏi: “Giúp Nhã nhi chuyện này được không?”.

Yến Phi gật đầu đáp: “Kế hoạch của Nhã nhi làm được, hơn nữa sự chú ý của Hoàn Huyền tập trung dưới hạ du Trường Giang nhất định không nghĩ có thể xuất hiện đạo kỳ binh là chúng ta”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Thanh Nhã sau khi quay lại Lưỡng Hồ, có tính toán gì?”.

Đôi mắt xinh đẹp của Doãn Thanh Nhã đã hồi phục sức sống, sáng lấp lánh nói: “Ta sẽ cùng chúng huynh đệ chia thành tốp nhỏ, trốn tránh sự truy sát của Hoàn Huyền, khi thời cơ đến, chúng ta liền cùng các người và Lưu Dụ liên thủ, chém cái đầu thú của Hoàn Huyền, rửa mối thâm cừ đại hận của sư phụ và Hắc đại ca”.

Chúng nhân ngó ngẩn nhìn nàng, tựa như nhìn thấy một người khác.

- o O o -